

LUONTOVALOKUVAUSTA PERINTEISELLÄ RULLAFILMIKAMERALLA

TEKSTI JA KUVAT: PETRI PELTONEN

Ehkä joskus se tapahtuu huomaamatta: lataat kameran akun, sujutat muistikortin paikalleen, mutta innostus ei enää pulppua entiseen tapaan. Digikuvaus on muuttunut rutiiniksi, jolloin eläinten, maisemien ja tunnelmien ikuistaminen tuntuu yhä useammin vanhan toistamiselta.

Miksi näin käy? Voisiko intohimon löytää uudelleen? Digitaalisuus lupasi rajattomat mahdollisuudet: sormea napsauttamalla syntyy satoja kuvia, ja epäonnistumiset voi poistaa yhdellä napin

painalluksella. Mutta juuri tämä helppous alkaa kääntyä itseään vastaan. Kun kuvien määrällä ei ole rajoja, yksittäisen otoksen arvo voi hämärtyä. Kuvista tulee kertakäyttöisiä, eikä niitä pysähdytä enää ihailemaan kuten filmiaikana, jolloin jokainen ruutu oli tarkkaan harkittu.

Tunnen luontokuvaajia, joiden ”päiväsaldo” voi olla tuhansia kuvia, mikä perkaaminen niissä onkaan, tietokoneen edessä istuen! Olen nyt valinnut toisen tien, valokuvaan enintään 1–2 ruutua päivässä, 12-kuvan 6 × 6 filmirulla saattaa kestää

← Muddusjärvi, Inari

kuukaudenkin. On kiehtovaa tarttua perinteiseen filmikameraan – ja astua ajassa taaksepäin, aikaan ennen digitaalikuvia ja älypuhelinkameroita ja unohtaa hetkeksi tekniset ominaisuudet ja palata valokuvauksen yksinkertaisimpaan ytimeen: filmiin ja valoon.

Kamerakseni olen valinnut Rolleicord II 6 × 6 kameran, joka on yksi klassisimmista kaksiojektiivisistä peilikameroista. Saksalainen Franke & Heidecke (myöhemmin Rollei) esitteli sen markkinoille jo 1930-luvulla. Malliston 6 × 6 viittaa filmikuvan kokoon: se on 6 × 6 cm neliö. Rolleicord on ”köyhän miehen Rolleiflex”, paljon halvempi, mutta tuottaa yhtä hyvää jälkeä.

Valokuvaus Rolleicordilla on terapeutinen kokemus. Jokainen kuva on tarkkaan harkittu. Iso negatiivikoko tuottaa poikkeuksellisen yksityiskohtaisia ja laadukkaita kuvia, joiden sävyt ovat pehmeitä ja luonnollisia. Itse olen kuvannut toistaiseksi vain mustavalkoisille filmeille, jotka kehitytän ja skannaan kaupallisessa laboratoriossa. Kuvankä-

sittelyllä poistan vain roskia ja teen pieniä säätöjä, mutta en esimerkiksi rajaa kuvaa uudelleen, lopullisen rajauksen teen jo kuvaustilanteessa.

Kamerassa ei ole pattereita eikä valotusmitaria. Etsin on hämärä ja toistaa näkymän pelikuvana, joten sommitteluun ja tarkentamiseen menee oma aikansa, mutta Rolleilla kuvatessa ei saakaan olla kiire! Sommittelu 6 × 6-kuvaan onkin luovaa: neliömuoto vaatii erilaisen ajattelun verrattuna perinteiseen suorakaiteeseen. Rolleicordin suljin, joka viritetään erikseen, on mekaaninen ja antaa miellyttävän, vaimean naksahduksen.

Toki Rolleicord myös asettaa luontokuvaajalle paljon rajoituksia. Liikkuvien eläinten kuvaaminen on lähes mahdotonta, mutta kamera toimii erinomaisesti maisemien, tunnelmien ja luonnon yksityiskohtien tallentamisessa.

↑ Itäisen Suomenlahden kansallispuisto, Virolahti
← Siikaneva, Ruovesi
↓ Syrminniemi, Inari

